

Szándékosan írtam „sztárvendéget”, hiszen akármennyire is tesszük-vesszük, mégiscsak az idei seregszemle talán legnagyobb eseménye, hogy sikerült elhívni végre **Matei Vişniec**-et, aki a kortárs román drámairodalom legnagyobb alakja.

Kezdés könyvvel és borral

Maga a találkozó már vasárnap megkezdődött a legújabb, *dráMÁzat III.* című kötet bemutatójával, illetve a Nagyváradi Színház Az én kis hűtőkamrámm című előadásával, amit egy kis borkóstoló is követett.

Matei Vişniec-vel kétszer is találkozhatott a közönség

A 61 éves, Franciaországban élő, bukovinai (rădăuţ-i) származású Matei Vişniec már a vasárnap esti „boros” megnyitón is részt vett, amikor a Derzsi László által vezetett borkóstolón Hamvas Béla és Márai Sándor-részletek mellett az egyik új, fiatal színész, **Veres Lehel** gitárjátékát is hallhattuk. A Radio France Internationale újságírójaként is több évtizede dolgozó Matei Vişniec elsősorban drámaíróként ismert – mint a hétfő délelőtti találkozón kijelentette,

eddig öngyilkos lett volna, ha csak kizárólag újságíróként dolgozott volna, annyi emberi butaságot látott életében.

Vişniec-kel a szerző több darabját is megrendező **Zakariás Zsolt** beszélgetett – az író elmondta, hogy az udvarhelyi színház által színre vitt Migránssook egy nagyon fontos darabja az életművének. „Olyan dologról szól, amiről nem tudjuk, hogy mi lesz a vége. Lehet, hogy száz év múlva itt, Székelyföldön lesz százezer kínai, százezer sri lankai vagy afrikai és lehet, hogy tele lesz a hely mecsetekkel és buddhista kolostorokkal. Na, akkor lehet, hogy valaki azt mondja, hogy milyen jó volt, amikor csak a székelyekkel együtt voltunk itt!” – neveltette meg az érdeklődőket Vişniec, aki szerint a művészet társadalmi párbeszédre ösztönöz.

Ő ötven éve ír, nemcsak újságíróként, hanem szépíróként, drámaíróként, tisztában van a jelenlegi társadalmi változásokkal. A migrációval kapcsolatban kifejtette, hogy ez ebben az évszázadban nem fog megállni, mert itt a nagyon szegény emberek lázadásáról van szó – ötmilliárdan vannak és nem fognak otthon maradni, mert a technikai dolgoknak köszönhetően tudnak arról, hogy

vannak elérhető helyek a földön.

Többek között azt is kijelentette arról, hogy hogyan és miért ír, hogy „olyan szavakat írok napi hét órán át, amelyek 24 órán belül meghalnak, de ha egy órát tudok írni ettől eltekintve, az csodálatos tud lenni”.

A szerző este el volt ragadtatva a Migránsoook színrevitelétől, azt is kijelentette, hogy az utóbbi öt évben ez volt a legjobb előadás, amit a saját darabjai közül látott – holott nem kevés van az asztalon ezekből, hiszen Eugene Ionesco után a legtöbbet játszott színpadi szerzőnek számít a „frankofon” nyelvterületen. Nagyon sokat dicsérte a darabot eljátszó társulatot – a társulat pedig egy hatalmas meglepetéssel rukkolt elő.

Még a délelőtti közönségtalálkozón megjelent **Biró Gábor** grafikus-festőművész, aki tinédzser korában együtt táborozott Buşteni-ben Matei Vişniec-kel. Az udvarhelyi képzőművész nagy meglepetésre több, Vişniec akkor készült rajzát, grafikáját, illetve versét hozta el a találkozóra, amelyeket gondosan megőrzött több mint 45 évig. Felemelő, megható pillanatok voltak, amikor ez a két ember több mint négy évtized után újra találkozott.

A közönségtalálkozókra pedig mindenki ott van, aki számít. Csak éppen egyvalaki nincsen: a

tulajdonképpen közönség. Ami nem színészekből, rendezőkből, szervezőkből, dramaturgokból, újságírókból, önkéntesekből és más szakmai emberekből áll(na).

A találkozó részletes programját [itt lehet böngészni.](#)